

[Preben Lange]

område, som den ansvarlige minister selv åbent vedgår er blevet misligholdt.

Løbet er kørt, og overdragelsen vil finde sted, men her kommer vi for første gang til at stå med et sagsområde, der er fyldt med problemer, der ikke havde været nødvendige, og som er skabt i Hausergade. Det er ikke godt.

Vedrørende lovforslag nr. L 28 vil jeg for nærværende nøjes med at sige, at det er utilfredsstillende, at bloktilskuddet fremover ikke tager højde for de ganske væsentlige udgifter og investeringsbehov, som staten har lagt til rette for os ved at overdrage os en stak nedslidte elværker og en misligholdt boligmasse. Her står vi jo over for uomgængelige behov, som der bare skal findes penge til. Som landet ligger, vil der nu for Grønlands hjemmestyre ikke være nogen vej udenom for første gang at gå ud på det internationale lånemarked. Det vil den danske regering nu hjælpe os til, hører vi. Javel, men det ville dog have været bedre og mere rimeligt, om regeringen i det mindste kunne have ydet en statsgaranti for de lån, vi nu bliver tvunget ud i. Men det vil regeringen heller ikke.

Det hele antager efterhånden karakter af, at disse sagsområder er noget, som regeringen benytter lejligheden til at skubbe fra sig, snarere end at antage den konstruktive holdning, at Grønlands hjemmestyre skal have rimelige vilkår for at klare disse opgaver.

Jeg vil nu gerne appellere til Tinget om at overbevise regeringen om, at det er det, vi skal have: rimelige vilkår.

Ministeren for Grønland (Tom Høyem):

Under åbningsdebatten sagde jeg til hr. Steenholdt som svar på de spørgsmål, der der blev stillet, at jeg glædede mig til en god Grønlandsdebat i forbindelse med disse lovforslag. Det er jo også rigtigt, at debatten er blevet bredere og har taget længere tid, end Grønlandsdebatter normalt gør her i Folketinget; det er der ikke noget underligt i. Fru Tove Lindbo Larsen sagde, at her skrives der historie, og det gør der jo.

Samtidig sagde fru Tove Lindbo Larsen, at det ikke bare drejer sig om nyt brevpapir, men at det er ganske overordentlig komplicerede problemer, der er tale om.

Det afspejles selvfølgelig, når man hører hr. Albrechtsen tale om klassisk kolonial-

stisk udnyttelse, om grov og usømmelig behandling, om magtbrynde og arrogance og om gammel kolonimagt på den ene side, og samtidig mene, at bloktilskuddet skulle være en 300-400 mill. kr. ekstra om året, og når man samtidig hører hr. Pelle Voigt være forbløffet og mene, at uenigheden her er historisk, at staten er ansvarlig, og så føje til, at der skulle 3 mia. kr. ekstra til. Når det er synspunkterne på den ene side og man samtidig hører, at hr. Dohrmann synes, at det egentlig er ganske flot, at Danmark afleverer for 4 mia. kr. værdier uden i øvrigt at kræve penge for det, så er det klart, at man har nogle yderpunkter, som der er god grund til at beskæftige sig mere med.

Princippet, som disse overførsler finder sted efter, er jo blevet meget tydeligt understreget af fru Alice Brask, nemlig at man skal hverken tjene eller tabe på overførslerne fra den danske stats side. Men deri ligger jo også problemer, for hvordan definerer man det? Betyder det, sådan som jeg opfatter det, at man skal fortsætte med at bevilge de penge, som vi ville have bevilget, hvis vi fortsat havde haft ansvaret? Eller betyder det, som nogle synes at mene, at lige før man afleverer et stort ansvarsområde, skal standarden voldsomt forøges, og at det er deri, problemet ligger?

Jeg glædede mig over, at fru Lone Dybkjær sagde, at denne uenighed, der nu klart afspejler sig, også må føre til et bredere udvalgsarbejde i Grønlandsudvalget end normalt. Det glæder jeg mig til. Jeg glæder mig specielt til det på baggrund af, at Grønlandsudvalget og også Folketingets finansudvalg jo netop i sommer har været på en rejse i Grønland og derfor ved selvsyn har kunnet konstatere de problemer, der er. Jeg tror ikke, der er nogen i denne sal, der er uenig i, at der er et meget stort boligproblem, og det er det, vi dér får mulighed for at diskutere.

Må jeg efter dette generelle lige svare på et par konkrete spørgsmål.

Hr. Pelle Voigt lagde mærke til, at jeg så lidt forundret ud, da hr. Pelle Voigt nævnte, at opgørelsestidspunktet for overdragelsen af restancer kostede Grønland 50 mill. kr. Jeg fik, tror jeg da, forståelse af, at det, hr. Pelle Voigt ønskede, var, at man havde gjort det op pr. 1. januar 1987 i stedet for, og så tror jeg, at de 50 mill. kr. er i underkanten. Det er ganske klart, at hvis vi havde meddelt på